

BLÅ DIAMANTER

En originell och spännande historia, där uppfinningsrika barn visar sig få en avgörande roll i polisens desperata försök att spränga ett internationellt brottsyndikat.

ANNA HOLST

En introduktion till Blå diamanter

Den förra boken – *Meteoriter, metaller & mord* – inleds med att Selma, en svensk geolog, köper en mystisk meteorit av Jen, en liten afrikansk pojke. En döende maffiaboss och hans lömska son försöker döda henne. Ludvig, svensk professor, förälskar sig i Selma och blir mordhotad. Thomas, svensk polis, får hjälp av barnen Jocke och Ida vilka också försvinner vid jakten på mördarna, som pågår i både Afrika och Europa. En farlig afrikansk kvinnosekt uppdagas. De är förknippade med guld. Heroinsmuggling misstänks i samband med maffiabossens och hans tre hustrurs stora kaffeodlingar i Burundi.

Industrimagnaten Hugo Berend är central i både denna och förra boken liksom hans och barnens familjer. Den världsomspännande koncern som bär hans namn utvecklar ny teknik för paketering av bilar i smarta lådor samt av drönare för persontrafik – men också nya metaller baserade på Selmas meteorit.

En parisisk modedrottning, älskarinna till maffiabossen, har en dotter, Theresa, vars far är okänd. Flickans letande efter pappan leder till märkliga förvecklingar vilka avslutar förra boken.

Personer och djur förekommande i boken

Selma Larsson, rådman och geolog och make *Max Kob*, konstnär
Hugo Berend, industriledare med egen koncern med sonen *Jan* och
dottern *Maria*

Linnea Stein, arkitekt med dottern *Linda*

Ludvig Widén, professor KTH; hans assistent *Fredrik*

Cissi Winn, tolk, med mamma *Kristina*, sjuksköterska, pappa *Daniel*,
läkare och kusinen *Claus* som är polis

Jasmine med hästen *La Jazz*

Barn i Detektivklubben:

Jocke Norlin – med storebror *Basse*, pappa *Anders*, och mamma *Anna*,
präst; Basses har en häst, *Monster Q*

Ida Ekqvist – med storasyster *Felicia*, pappa *Erik*, hotellägare och
mamma *Vera*, läkare; Idas hund heter *Caesar*

Jen Barese – vars pappa är *flygkaptenen*

Eila och *Isa Sun* – mamma *Astra*, moster *Penelope*

'*Gudfadern*', kaffeexportör med sonen *Boris* och tre hustrur, *Loretta*,
Lizia och *Beata*

Sigrid Jeppson, modedrottning och älskarinna till 'Gudfadern'

Iris och *Theresa* – Sigrids döttrar

Francois Didot, kaffeimportör med älskarinnan *Jeanette Depré*

Merdhad Verdi, matthandlare, med sonen *Merdhad* och kusinen
Asha, kasinoägare

Poliserna:

Thomas Kiel, Stockholm med assistenterna *Sture*, *Tore* och *Akila*

Neo Petrini, Kinshasa

Jean Deland, Paris

Jerry Parson, Los Angeles

Paul Nmumba, Kigali

Darius Narmer, Kairo

DR Kongo. Tisdag, 8 mars.

– Ida och Jen. Titta vad jag har hittat!

Jocke Norlin höll upp ett litet glänsande föremål. Den lilla svenska pojken stod i rivningsresterna av den gamla paviljongen på paret Hugo Berends och Linnea Steins fastighet utanför Kinshasa i DR Kongo. Alla tittade åt Jockes håll.

– Vad är det du har hittat? ropade Linnea uppe från villan, medan Jockes kompisar Ida och Jen hoppade ur poolen och våt drypande sprang upp till Jocke.

– En guldnyckel! Den satt inkilad mellan två väggplankor som låg bland brätet.

Berendkoncernens säkerhetschef Thomas Kiel lystrade till:

– Kan det vara en dubbelnyckel till den tjuvgömma som sprängdes?

– Det kanske finns en tjuvgömma till, som ni aldrig hittade! utbrast koncernchefen Hugo Berend.

Konstnären Max Koh, Jens adoptivpappa, reste sig snabbt och följde med de övriga för att titta

Han hade hand om de två svenska barnen, som var lyckliga att få vara tillsammans med sin svarta kompis under skollovsveckan.

– Polisen gjorde en avgjutning av den guldnyckeln, innan Yvettes stal den och sedan av misstag satte den i det minerade låset. Vi får låta jämföra, sa Thomas Kiel. Den här nyckeln är kanske bara ytterligare en dubblett.

– Tänk om flera guldtackor finns här under brätet, utbrast Jen och hans svarta ögon lyste.

Hans svenska kompisar Jocke och Ida började genast plocka bland byggresterna.

– Nej vänta! sa Linnea Stein. Rivningsfirman är strax tillbaka med utrustning för att lyfta bort rivningsresterna.

– Vi tänker plantera fruktträd här, förklarade hon för de övriga, nu när paviljongen är riven.

– Jag kör bort till polishögkvarteret i Kinshasa och kollar om guldnyckeln bara är en dubblett.

Thomas Kiel gav sig iväg.

Barnen sprang ner och hoppade i poolen igen. De övriga satte sig

på terrassen och Max Koh fortsatte att demonstrera sina skisser på ny fontän i poolen.

– Jag har tänkt mig att fontänen enbart ska bestå av belysta höga vattenstrålar från en cirkulär ring och riktade mot centrum, sa Max Koh och visade med yviga gester. Vi går ner till poolen, så ska jag visa.

Det blev en livlig diskussion om hur stor den vattensprutande ringen skulle vara och hur den skulle placeras och belysas i den stora poolen.

Thomas Kiel kom strax tillbaka och hade med sig den guldnyckel som fanns i polisens förvar.

– Den här guldnyckeln är inte en dubblett!

– Kan en ytterligare tjuvgömma finnas i gruvan än den som sprängdes? frågade Linnea. Vi får prata sen. Nu går jag in i ateljén igen. Det är strax slut på arbetsdagen där.

Den svenska arkitekten Linnea Stein såg sig runt i den nyöppnade ateljén invid deras nya villa i DR Kongo.

– Hur känns det efter första dagen på er nya arbetsplats?

– Bra! sa flera av hennes kongolesiska medarbetare.

– Det började bli väldigt trångt på Kinshasakontoret.

– Jättebra!

– Nu går vi över till villan bredvid. Jag bjuder på ett glas bubbel innan ni slutar för dagen. Hugo Berend och jag har just flyttat in fastän byggjobben fortfarande pågår. Vi prioriterade att ateljéhuset skulle bli färdigt först, men nu känns det skönt att slippa bo på hotell, när vi så ofta är här i DR Kongo.

Alla samlades på villans vackra terrass. Linnea vinkade till sig konstnären Max Koh och de tre barnen som fortfarande var nere vid poolen. Hennes många armband gnistrade i kvällssolen

– Gud va' flott det blev! viskade en ung arkitekt till Linda Stein, som pryade på sin mammas kontor. Bor du också här?

– Ja, viskade Linda tillbaka. Men lyssna nu.

Koncernchefen Hugo Berend, Lindas styvfar, hade kommit ut på terrassen och höjde sitt glas.

– Linnea och jag välkomnar er till er nya arbetsplats. Och tack för att ni alla på olika sätt bidragit till att det här spektakulära projektet med kombinerad villa och ateljé blivit verklighet.

Alla skålade och arkitektpersonalen skyndade sig sedan snabbt iväg.

– Har ni hört något mer om guldnyckeln, frågade Linda medan hon hjälpte sin mamma att servera konstnären Max Koh och de tre barnen som nu hade kommit upp från poolen.

– Den här nyckeln är lika klumpigt gjord som den andra, sa Hugo medan han hällde upp litet mer bubbel i Linneas glas. Polisen anser att den tillverkades av någon av de tre gruvarbetarna som sedan vaktade tjuvgömman åt den här fastighetens förra ägare.

Jen såg sprickfärdig ut och Linnea frågade om det var något han ville berätta. Jens svarta ansikte lystes upp i ett glatt grin.

– Det är bara jag som vet!

– Berätta vad han sa! utbrast lilla Ida. Jocke. och jag hörde att du pratade på Lingvala med den yngsta av trädgårdsarbetarna och vi förstod ingenting,

Nu lystrade alla.

– En mörk kväll för säkert ett halvår sedan såg killen en figur trycka in något blankt i väggen. Sedan har han flera gånger varit där och kollat att det fortfarande glänste i springan. Det måste vara nyckeln som jag sen hittade.

– Ja, den ramlade väl ner när paviljongen revs. Jag ringer omedelbart kommissarie Neo Petrini så han får förhöra pojken på hans språk, sa Hugo.

– En som ibland tycks ha bött i den gamla paviljongen är förra ägarens syster Natalie Orson Li. Hon som är gruvingenjör från Egypten, sa Linnea.

Nu lade konstnären Max Koh sig i samtalet:

– Jen och jag var här utanför porten med Thomas Kiel den där gången när polisen hade span på huset.

– Hände det något då? frågade Linda och alla tittade på Jen.

– Jag såg en tant, Hon stod en bit ifrån porten och borrhade i muren.

– Du får visa kommissarien var hon borrhade, Jen. Han kommer nog strax.

– Vi vill också vara med och titta! utbrast Jocke och Ida i korus. Tänk om det finns en tjuvgömma i muren!

– Men sedan måste jag omedelbart åka hem med er. Max kramade om de tre ivriga barnen.

Den lille elegante kommissarie Neo Petrini var snabbt på plats. Han höll med om att guldnyckeln som Jen hittat inte var en kopia av den guldnnyckel som polisen säkrat innan explosionen i tjuvgömman med guldackor.

– Vi börjar med att du visar, var i muren du såg att det borrhades, sa Neo Petrini till Jen. Sedan förhör jag trädgårdsarbetaren.

Jen kände sig mycket viktig när han gick före. Efter något tiotal meter stannade Jen.

– Här någonstans var det jag såg henne.

Neo Petrini sa åt de övriga att hålla sig på avstånd och började undersöka platsen.

– Jag ser ingenting. Men hålet kan vara förputsat. Jag tar hit tekniker i morgon, så får de kolla bättre i dagsljus.

– Du jobbar väl här med fontänen i morgon också, pappa? sa Jen när de skyndade sig till bilen i mörkret.

Thomas Kiel höll just på att ta adjö av Linnea Stein och Hugo Berend, när hans mobil ringde. Det var från hans svenska kollega Claus Winn som var kvar i Rwanda efter bröllopet mellan Hugo Berends dotter Maria och Merdhad Verdi..

– En av bröllopgästerna avled på natten efter bröllopet. Hustrun till Asha Verdi. Bror till brudgummens pappa ni vet.

– Hon verkade helt frisk när vi sågs på Hugos dotter Maria Berends bröllop i söndags!

– Det är därför jag ringer. Asha Verdi misstänker att det kan vara mord och att Hugo Berend ligger bakom.

Rwanda. Onsdag, 9 mars.

Berendkoncernens nya svenska säkerhetschef, den stora gladlynta Thomas Kiel hade snabbt rest tillbaka till Rwanda.

Han satt nu på polishögkvarteret i Kingali tillsammans med den gamla polischefen Paul Nmumba, sin hustru tolken Cissi Winn och hennes kusin, kommissarie Claus Winn från Sverige.

– Det är allvarliga anklagelser som maken Asha Verdi kommer med, inledde Paul Nmumba.

– Ja, verkligen, svarade Thomas Kiel. Vill du informera oss, Claus, om vad som har hänt?

– Bröllopet i söndags mellan Merdhad Verdi, Ashas kusinbarn och Hugo Berends dotter Maria avlöpte, som vi vet, utan incidenter tack vare ett stort säkerhetspådtag.

– Ja, jag hade ju själv äran att närvara, log Paul Nmumba och hans vita tänder lyste i hans svarta ansikte. Och vi hade fullt pådrag för att hålla paparazzi på avstånd.

– Det var säkert på grund av presentationen av den fantastiska drönbilen som så många kom. Men nu till sak, Claus!

– Iraniern Asha Verdi är nära släkt med brudgummen. Den avlidna är hans andra hustru. Hon är född i Sverige, adoptivdotter, mycket förmögen. Hennes namn är Vendela Verdi och hon hade dubbelt medborgarskap.

– Hur dog hon?

Kommissarie Paul Nmumba började redogöra för händelseförloppet medan han strök sitt vita skägg:

– Vi blev kallade till dödsbädden i brudgummens fars magnifika villa. Hon hade dött i sömnen. Maken Asha Verdi trodde inte på en naturlig död.

– Var det hans dåliga samvete? frågade Thomas.

– Vad menar du? frågade Claus och rättade samtidigt till den färgglada slipsen.

Thomas sammanfattade den långdragna konflikten mellan familjerna Berend och Verdi.

– Alla trodde att äktenskapet mellan Maria Berend och Merdhad Verdi skulle ha gjort slut på den, utbrast Cissi Winn. Vad har patologen kommit fram till angående dödsorsaken?

Paul Nmumba kollade på datorn:

- Här står om hjärtstillestånd på grund av någon slags överdos.
 - Maken påstår att hon aldrig tog sömnmedel eller andra preparat, sa Claus.
 - Om vi nu utgår från att hon blev mördad, hur gick det då till? frågade Thomas.
 - Kan det i själva verket vara maken? frågade Paul Nmumba, mord är ofta familjerelaterat.
 - De verkade så glada och lyckliga under bröllopet, sa Cissi och log sitt varma leende. Jag tror inte på det.
 - Merdhad seniors villa ligger vid Kivusjön på gångavstånd från lyxhotellet Plaza-World där bröllopet hölls. Asha och Vendela Verdi lämnade hotellet vid tolvtiden på natten tillsammans med värdparet Merdhad Verdi senior och hans hustru Indina, sa kommissarie Paul Nmumba.
 - Det var beckmörkt och gatubelysningen är dålig. Kan någon ha smugit sig på henne med en giftspruta i skydd av mörkret? frågade Cissi.
 - Har ni hunnit kolla övervakningskamerorna i och utanför hotellet och vid villan? frågade Claus.
 - Ja, snabbkollat. Där syns ingenting misstänkt. Men vi får kolla bättre. Och höra all vaktpersonal.
 - Det kan ha funnits paparazzi kvar i omgivningarna som kan ha sett någonting och tagit bilder! utbrast Cissi, och många gäster filmade med sina mobiler under bröllopfesten.
 - Nu är det bråttom innan alla skingras, sa Thomas
- Brudparet försvann redan under kvällen för att åka på safari i Rwandas naturreservat uppe i bergen. Media har rest och sannolikt en hel del av bröllopgästerna.
- Jag kallar in förstärkning! sa Paul Nmumba och reste sig upp.

Rwanda. Torsdag 10 mars.

Rwandapolisen hade lyckats bra med att få fatt på bröllopgäster och paparazzi, även de som redan hunnit åka. De hade fått in en mängd stillbilder och video. Personal, gäster och representanter från media hade börjat förhöras. Nu satt teknikerna i polishuset och gick igenom bildmaterialet. Kommissarierna Paul Nmumba och Claus Winn samt Berendkoncernens säkerhetschef Thomas Kiel kom in i lokalen i polis-
huset Rwandas huvudstad Kigali för att höra hur det gick.

Teknikerna hade sorterat ut allt fotomaterial där den avlidna Vendela Verdi fanns med och satt nu och fingranskade bilderna. De hade också sammanställt listor med namn och bilder på samtliga inblandade att jämföra med.

– Är det någon som upptäckt någon person, som inte står på våra listor, frågade Paul Nmumba.

– Det går inte att avgöra, hördes från flera håll.

– Mycket är av för dålig kvalitet.

– Många står bortvända och är omöjliga att identifiera.

– Vi ska nu dela upp bilderna i två delar, sa chefsteknikern, en där personer på armlängds avstånd till Vendela Verdi går att identifiera och en motsvarande där personer inte känns igen och som får analyseras särskilt. Det här kommer att ta tid.

– Även om vi fått in massor av material är det säkert inte heltäckande. Det kan ha hänt mycket däremellan, sa en annan tekniker.

– Hör av er så fort ni har hittat något misstänkt.

Paul, Claus och Thomas gick över till Pauls rum för att gå igenom de förhör som hittills var klara.

– Maken Asha Verdis misstankar mot Hugo Berend som anstiftare till mordet, tror jag inte ett ögonblick på, sa Thomas Kiel och strök handen genom sitt blondlockiga hår. Han stod ju för kostnaderna för dotterns bröllop. Varför skulle han förstöra alltihop med ett mord?

– Det kanske finns ett helt annat motiv, som skulle kunna ha att göra med Vendela Verdis svenska bakgrund, föreslog Claus Winn. Hon hade kanske någon speciell anledning att behålla sitt svenska medborgarskap.

– Du skulle kunna gräva i det när du är tillbaka till ditt nya polisjobb i Sverige, sa Paul Nmumba, hennes flicknamn kanske kan vara en utgångspunkt.

– Hur är det att vara chef för Östermalms polisstation efter mig, Claus? frågade Thomas, här känns det som om jag ständigt är på resa, när jag nu är säkerhetschef för Berendkoncernen. Ibland saknar jag det relativa lugnet i Stockholm och hettan i Afrika är jobbig ibland.

– Men vilken utmaning det är för dig och du har en ny snygg logga på skjortan ser jag, sa Claus medan han fördjupade sig i Vendela Verdis akt.

Han tittade förvånad upp och vände sig till kollegorna Paul Nmumba och Thomas Kiel.

– Det står här att hennes mor och tvillingsyster omkom i en båtolycka i Stockholms skärgård när Vendela var tio år. Moderns döda kropp hittades men tvillingsystemens återfanns aldrig. Vendela bodde hos sin mormor efter dödsfallen. Hon ärvde en stor förmögenhet efter modern.

– Nu förstår jag vad du tänker på, sa Thomas. Den afrikanska sekten med kvinnliga tvillingtjuvar, där den ena tvillingen alltid dog i tioårsåldern, generation efter generation i fem generationer.

– Just det. Polisen har ju mycket trovärdiga bevis på att det inte var dödsfall utan att de i stället gick under jorden.

– Ja, för att sedan skaffa alibin åt varandra vid avancerade stölder.

– Kan det ha funnits en sekt i Sverige, motsvarande den ni har avslöjat i Afrika? frågade Claus.

– Det skulle i så fall kunna finnas en hemlig tvillingsyster till Vendela Verdi, sa Paul, som nu möjligen har mördat sin syster.

– Jag åker tillbaka till Stockholm i kväll, sa Claus. I morgon sätter jag polisinspektör Akila Jin på att undersöka den gamla drunkningsolyckan. Vendela Verdi blev 35 år, det måste alltså vara för 25 år sedan när hon var tio år.

– Bra, sa Thomas, Akila och jag är ju dom som har jobbat mest med den afrikanska sekten tidigare.

Rwanda. Tisdag, 6 april.

Det var ett mödosamt jobb att gå igenom alla handlingar som upprättats med anledning av mordet på Vendela Verdi. Thomas Klint och hans hustru tolken Cissi Winn hade delat upp akterna så att hon fått det som var skrivit på kinyarwanda. På tisdagseftermiddagen kom kommissarie Paul Nmumba in på det särskilda rum i polishuset i Kigali som var avdelat för mordutredningen, för att se hur det gick. De satte sig i en liten soffgrupp och småpratade medan Paul hällde upp kaffe.

– Det är ett så behagligt klimat här, sa Cissi. Vilken skillnad mot värmen i Kinshasa.

Hon log sitt varma leende mot Paul.

– Ja särskilt när man är ute på Kivusjön. Har ni fått ordning på båten sedan den sjönk?

Thomas nickade:

– Men nu måste du få höra vad Cissi hittat i handlingarna för en stund sedan.

– Berätta!

– Två unga kvinnliga hotellanställda var på väg hem på natten efter bröllopet samtidigt med Vendela Verdi och hennes sällskap. Båda uppger att de såg en mörkklädd figur i Vendelas närhet, som sedan hastigt försvann.

– Finns det något signalement?

Cissi skakade på huvudet.

– Jag tar omedelbart in dom för närmare förhör, sa Paul. Det vore bra om du var med, Cissi. Du kan ha ett lugnande inflytande på dom unga tjejerna.

– Gärna det.

– Får jag namnen, så kommer jag strax tillbaka med vittnena.

Paul reste sig och lämnade skyndsamt rummet.

Han var snart tillbaka med ett par knubbiga flickor, som visade sig vara nyanställda köksbiträden på bröllophotellet.

Cissi visade dem vittnesförhören och bad dem upprepa vad de såg men mer detaljerat.

– Vi fick höra rykten senare att den vackra vita damen i ljusblå sidenklänning blivit mördad, sa den ena flickan.

– Vi har pratat mycket om det, sa den andra flickan, tror polisen att personen vi såg kan ha med mordet att göra?

– Vi utreder alla spår förutsättningslöst, sa Paul Nmumba myndigt.

Flickorna såg förskräckta på den barska polisen och Cissi försökte släta över. Hon log mot flickorna:

– Ni behöver inte vara oroliga. Det här är bara ett vittnesförhör.

Flickorna såg tacksamt på henne. Cissi böjde sig mot dem och halvviskade:

– Berätta om ni har kommit på något mer om figuren ni såg. Nu när ni fått höra att damen blev mördad samma natt.

Flickorna skruvade på sig och tittade på varandra.

– Det var strax innan sällskapet öppnade grinden till den pampiga villan.

– Belysningen lyste på hennes guldglänsande hår!

– Strax innan såg vi den mystiska figuren.

– Var det en man ni såg.

– Vi tror det. Han var mycket längre än oss två.

– Och längre än damen med tiaran?

– Hon var lång som en mannekäng, men mannen var längre.

– Jag vill att ni visar oss platsen där ni såg mannen. Nu med en gång, sa Paul Nmumba uppfordrande

– Vi kanske får sparken om vi inte kommer tillbaka till jobbet, sa den ena flickan oroligt.

– Polisen skyddar sina vittnen, sa Cissi lugnande, kom, nu åker vi.

Hon hämtade Thomas, som satt fördjupad i Vendela Verdi-akterna längre bort i rummet.

– Vi tar med ett par tekniker, sa Paul, mannen kan ha stått och lurpassat flera timmar vid villan och kanske lämnat fimpar efter sig.

Stockholm. Tisdag, 6 april.

Poliserna på Östermalms polisstation i Stockholm satt i morgonmöte.

– Vi måste spåra upp fotografen Van Rask och få tillgång till hennes DNA att jämföra med, sa Sture Karlsson. Hela vår teori om den svenska grenen av tjuvligan bygger ju på att Vendela Verdi och Van Rask är tvillingar.

– Hur ska vi hitta var hon finns? undrade Akila

– I DR Kongo, om vi har tur, sa Tore Klint med ett flin. Han satt vid datorn och knappade som vanligt.

– Jag vet att stora hästtävlingarna pågår i Kinshasa, sa Claus Winn, vi rider ju mycket och min syster har en häst med där. Fotograferar Van Rask tävlingar för internationell press?

– Det gör hon, sa Tore efter en stund. Här har jag hittat en fin hästbild signerad Van Rask i Svenska Dagbladets nätupplaga i dagens nummer.

Då måste hon kunna hittas av Kinshasa polisen. Jag skickar tipset till Thomas Kiel, så han får ta kontakt med kommissarie Neo Petrini.

Thomas förmedlade tipset och polisen i Kinshasa fick snabbt fram, att fotografen Van Rask bodde på lyxhotellet Plaza- World. De lyckades testa hennes tandborste för DNA och snart kunde det konstateras nära släktskap mellan Vendela Verdi och Van Rask.

Sent på kvällen ringde Thomas Kiel och förmedlade upptäckten till sin släkting och kollega Claus Winn:

– Vilket genombrott! utbrast Claus.

– Ja, kanske när det gäller existensen av en tjuvgömma, sa Thomas. Men inte när det gäller att hitta Vendela Verdis mördare. Jag står just nu tillsammans med kommissarie Paul Nnumba i mörkret nära matt-handlare Merdhad Verdis villa, där hon mördades. Tekniker håller på att leta efter spår. En mystisk figur blev sedd här samma natt. Vi vallar ett par vittnen.

– Berätta!

– Jag ringer senare. En tekniker ropar just på oss.

DR Kongo. Torsdag, 10 mars.

Konstnären Max Koh var tillbaka på den Berend-Steinska fastigheten utanför Kinshasa i DR Kongo för att arbeta med fontänen. Han hade sonen Jen och de två svenska kompisarna Ida och Jocke med sig.

Det kom en polisbil med tekniker för att kolla muren och barnen skyndade ut för att titta.

– Här ser jag en dålig lagning i muren, hörde de den ena teknikern säga.

Han började knacka upp ett hål i muren.

– Försiktigt! varnade den andra teknikern. Kolla att det inte är minerat.

De tog på plasthandskar, lyfte ut ett mycket litet skrin ur håligheten och lade det i en bevispåse. De gick upp till huset. Barnen följde efter.

Hugo Berend, chef för Berendkoncernen, kom ut på terrassen och teknikerna ställde det lilla skrinet på bordet. Jen hoppade jämfota av iver.

– Så fint skrin, viskade Ida och tog en bild med sin mobil, så glänsande stenar.

Den ena teknikern vred om den lilla nyckeln och öppnade skrinet,

– Här ligger en guldkedja med ett smycke föreställande två små figurer i klinch. Han lyfte upp smycket så alla kunde se.

– Det är ju den hemliga kvinnosektens symbol, utbrast Hugo igenkännande. Jocke spring och hämta Linnea i ateljén. Det här måste hon se.

Teknikern lyfte upp ytterligare ett litet föremål ur smyckeskrinet medan hans kollega ringde efter kommissarie Neo Petrini.

– Vad tror ni det där föreställer? viskade Jen till Ida.

Hon skakade på huvudet.

Linnea kom nu också ut på terrassen. Hon kände genast igen guldsmycket.

– Men vad är det andra för något? frågade hon och tog bilder med sin mobil.

Hugo Berend ringde upp sin säkerhetschef Thomas Kiel, som var i Rwanda och berättade om fyndet.

– Det låter inte som detta har något med guldnnyckeln att göra, sa

Thomas. Det kan ha varit före ägarens hustru Penelope, som gömde skrinet. Hon var ju en 'död' tvilling. Vi vet ju att hon hade tagit avstånd från sekten och var döende i cancer. Smycket tillhörde säkert henne.

– Jag ber Linnea skicka bilder. Nu kommer Neo Petrini här. Vi får höra om han har samma uppfattning.

Barnen gick ner till poolen igen, där Jens pappa, Max Koh, höll på med fontänförberedelserna, De satte sig på poolkanten.

– Våra detektivkompisar tvillingarna bodde ju här just då, när jag såg tanten som gömde skrinet, sa Jen.

– Dom kanske vet något! utbrast Jocke.

– Jag skickar bilden till Rwanda.

Efter en kort stund kom det svar. Ida läste högt:

– Vi såg skrinet på tant Penelopes sängbord. Hon berättade att hon fått det, när dom var på bröllopsresa i Kairo. Vi försökte titta i det, men det var låst. Vi längtar efter er, Detektiv Eila.

Nu blev Max Koh intresserad.

– Får jag se! Skrinet ser ut som ett antikt gravfynd. Säkert är det köpt på den svarta marknaden. Fanns det något intuitivt?

Jen ryckte i Max långa konstnärsrock.

– Kom med, vi går upp till dom andra.

De skyndade sig upp och Max fick också titta på föremålen. Barnen berättade vad de fått reda på.

– Det här föremålet skulle kunna vara en fetisch, som hör ihop med sekten, sa kommissarie Neo Petrini.

– Sekten började ju som en tjuvliga med tvillingar, som täckte upp för varandra. Penelope var den 'döda' tvillingen, som sedan hoppade av, men tidigare måste hon ha varit en kvalificerad tjuv, eftersom hon aldrig åkte fast. De båda flickorna Eila och Isa skulle ha blivit nästa par, om vi inte lyckats stoppa alltsammans.

– Jag har en stor sån vikingasköld hemma i Göteborg, utbrast Jocke, men med andra färger.

– Men varför gömde hon skrinet? frågade Linnea. Kanske det ändå har något att göra med guldnyckeln och en andra tjuvgömma.

– Med massor av guld i, viskade Jen till Ida och Jocke.

Stockholm, Sverige. Fredag 11 mars.

Den lilla Egyptenfödda polisinspektören Akila Jin på Östermalms polisstation i Stockholm hade snabbkollat akten om druckningsolyckan och andra fakta om Vendela Verdis svenska släkt. Nu satt hon med polischefen Claus Winn och hans grupp och redogjorde för resultatet.

– Mormodern är fortfarande i livet. Jag började med mormodern. Som nygift bodde hon i Kinshasa i DR Kongo där hennes man var tjänsteman på svenska ambassaden. Där födde hon tvillingar. Efter några år flyttade de tillbaka till Stockholm. Maken fick en ny tjänst utomlands, men mormodern stannade för att barnen skulle få gå i svensk skola. Det ledde till skilsmässa. När flickorna var tio år dog den ena tvillingen. Den andra tvillingen, Vendela Verdis mamma, gifte sig aldrig men hon adopterade två tvillingflickor: Vendela och Vandela, hon som sedan drunknade tio år gammal.

– Det här låter väl märkligt? avslutade Akila Jin sin redogörelse.

– Det påminner om hur det gick till i den afrikanska tjuvligan. Vill du Sture kolla om det finns tveksamheter omkring hur Vendela Verdis moster och syster dog?

– Mormodern tog efter skilsmässan ett enklare jobb, men samlade ändå snabbt på sig en förmögenhet i form av aktier. Hur gick det till? frågade Akila.

– Antingen var det genom skicklighet eller också kan aktierna ha varit en täckmantel för att dölja stölder. Ni får kolla om det finns några ouppklarade storstölder just vid den tiden.

– Kan det vara så att mormodern blev rekryterad till kvinnosekten under sin tid i Kinshasa? frågade Sture. Det här måste vi samordna med Kongopolisen.

– Om våra spekulationer stämmer borde Vendela växt upp till att bli en kvalificerad tjuv, sa Claus.

– Hon har inte en prick i något polisregister, sa Akila. Smart måste hon i så fall ha varit!

– Men det här förklarar inte varför hon blev mördad i samband med bröllopet i Rwanda, sa Sture.

– Jag har en idé, sa Tore Klint en annan av Claus Winns medarbetare. Vilket år flyttade Vendela från Sverige och gifte sig med Asha Verdi i Teheran?

- För tolv år sedan, svarade Akila efter att ha kollat i akten.
- Jag erinrar mig att det gjordes ett par spekulativa Smash and grab-stölder i juvelerarbutiker vid den tiden och där polisen inte fick fast någon. sa Tore. Jag snokar gärna i dom gamla polisakterna.
- Du menar att här skulle kunna finnas ett möjligt hämndmotiv om Vendela varit inblandad i stölderna?
- Thomas Kiel brukade säga att vi måste vända på varenda sten, sa Sture Karlsson.
Han var äldst i gruppen
- Och det får ni fortsätta med, sa deras nya chef Claus Winn glatt. Nu får ni ursäkta mig, jag har ett möte på stan.
- Han reste sig. Poliserna såg att han tittade sig i spegeln och kollade sin vaxade mustasch innan han gick.
- Får man gissa att mötet gäller en ny snygging, sa Tore Klint.

DR Kongo. Söndag, 13 mars.

Skollovet var slut och barnen skulle hem till Sverige för att börja i skolan på måndagen, Ida och Jen i Stockholm och Jocke i Göteborg. Det hade just ätits en gemensam söndagsbrunch på lyxhotellet Kinshasa Plaza där Idas och Jockes familjer bodde. Max Koh och Linnea och Hugo Berend var också med liksom Thomas Kiel och hans fru den långa finlemmade tolken Cissi Winn.

Barnen hade satt sig i ett hörn i hallen och spelade tillsammans ett nytt dataspel på sina mobiler.

– Min storasyster Felicia tittade på mina foton av juvelskrinet, sa lilla Ida. Sedan visade Thomas Kiel henne skrinet. Han vet att hon kan mycket om smycken.

Jocke tittade upp från sin mobil:

– Vid brunchen sa hon att hon tyckte det var konstigt att man gömmer undan en bröllopspresent.

Thomas Kiel kom fram till barnen för att säga adjö. Han hade hört det sista.

– Det tycker polisen också. Vi tror att Penelope Li kommit underfund med, att hennes make dött under bröllopsresan och att hans bror, som sedan dök upp efter någon månad, lurat henne att han var maken.

– Hur kan man göra så! utbrast lilla Ida med uppspärrade ögon.

– Det måste vara något mystiskt med skrinet, sa Jocke och Jen höll med.

– Där kommer Felicia.

– Kom och sätt dig här en stund! Vi pratar om skrinet, sa Thomas och drog fram en stol till den vackra flickan.

– Jag gissar att skrinet är ett äkta fornfynd. Men insidan var nyförgyllt, sa Felicia.

– Då blir det väl ännu dyrare? undrade lilla Ida.

– Tvärtom. Det är att förvanska en antikvit.

– I dataspellet vi just håller på med, händer det konstiga saker med guldväggar, sa Jen plötsligt.

Thomas Kiel blev intresserad:

– Vad då för konstiga saker?

– Där finns blanka väggar som både kan prata och explodera, förklarade Jocke

Nu kom barnens föräldrar ut i hallen med det rullande bagaget.

– Kom nu. Vi är sena till flyget.

Thomas Kiel och Felicia kramade om barnen och de sprang iväg.

Felicia vände sina vackra ögon upp mot den stora blonda polisen:

– Det är verkligen en konstig familj, som Hugo och Linnea har köpt sin fastighet av!

– Det var troligen Penelope som gömde skrinet, sa Thomas, och då levde hennes falska make.

– Hon kan ha kommit på honom och samlat bevis i skrinet för att senare kunna avslöja honom. Penelope hade cancer, men hon kanske inte alls förstod hur nära döden hon var.

– Jag tror mera på barnens teori, sa Felicia.

– Att skrinet har med en tjuvgömma att göra?

Thomas Kiel bad en tekniker på polishuset i Kinshasa att undersöka skrinet. Hon hittade ett minichip i förgyllningen, men lyckades inte öppna filerna på chipet.

– I vanliga fall kommer texten ”ange kod” upp och då brukar vi kunna knäcka koden med hjälp av polisens stordator.

– Tror du att chipet gick sönder, när det sattes in i förgyllningen?

– Det ser inte så ut. Men det kräver specialistkompetens att undersöka om chipet är spärrat på annat sätt än med kod. Vi har inte dom resurserna här i Kinshasa. Tyvärr!

– Jag har en poliskollega i Los Angeles som kan ha det. Jag skickar chipet till honom.

IT-experten lyste upp:

– Tänk om det finns ett budskap i chipet. Jag börjar tro på det!

Stockholm. Fredag, 18 mars.

Poliserna på Östermalms polisstation i Stockholm hade eftermiddagsmöte på fredagen.

– Jag ser att akten om svensk-iranskan Vendela Verdi har svällt betydligt medan jag har varit på jakt i Norrland några dagar, sa kommissarie Claus Winn.

Han var fortfarande klädd i en elegant jaktkostym.

– Ja vi har jobbat hårt medan du fyllde frysen med vilt, sa Sture Karlsson med ett garv.

– Vi skulle ju försöka hitta bevis för att både hon och hennes mor och mormor varit stortjuvar, sa Tore Klint, och att någon skulle ha bragt Vendela Verdi om livet som hämnd i något av fallen. Nu har vi bara hållit på en vecka, men vi har i alla fall fått upp några idéer.

– Eftersom jag är den som har haft kontakter tidigare med polisen i Kinshasa i DR Kongo, sa Akila Jin, har jag snokat i mormoderns resor till Kinshasa för att kolla spåret om hon blivit rekryterad till tjuvsekten där.

– Vi börjar med den biten, sa Claus, eftersom vår teori bygger på likheten med den avslöjade afrikanska sekten, där en tvilling dött mystiskt i tioårsåldern generation efter generation.

– Det här sambandet har ännu inte gått att bevisa, sa Akila. Men mormodern, modern och Vendela själv har varit i Kinshasa åtskilliga gånger. Här har jag listorna över deras resor mellan Sverige och DR Kongo.

– Har vi datumet då Penelope gömde skrinet? frågade Claus.

Akila kollade i akten:

– Efter det datum då Penelope gömde skrinet har inga resor förekommit enligt mina listor.

– Kolla gärna också Vendela Verdis resor mellan Iran och Kinshasa, sedan hon gifte sig med Asha Verdi, sa Sture Karlsson. Familjen kanske har träffats i Kinshasa.

– Nu går vi över till misstänkta storstöldar här i Sverige.

– Det är särskilt en äldre storstöld, som sticker ut, sa Tore. Kort därefter ökade mormoderns aktieinnehav dramatiskt.

– Vi har också tagit fram akterna om två stora smash-and-grab-stöldar, en i Göteborg och en i Stockholm. Det rör sig om två anrika juvelerarbutiker. I båda fallen var det mycket som stals inklusive några riktigt dyrbara smycken. Polisen anser att tillvägagångssättet tyder på att det var samma tjuvliga. De närmast ovärderliga smyckena var inlämnade för reparation i båda fallen.

– De här stölderna skedde två år innan Vendela gifte sig, ser jag, sa Claus. Har ni kollat om hennes bankkonton fylldes på i det sammanhanget?

– Ja, men där syns inga stora insättningar, sa Tore.

– Har ni försökt att ta reda på ägarna till stöldgodset och varför smyckena var inlämnade?

– Butikerna lämnade inte ut uppgifterna om sina kunder. Dyrgriparna var försäkrade i olika bolag, svarade Akila Jin. Där säger man att ärendena är belagda med sekretess och vägrar lämna ut namnen på ägarna till de inlämnade smyckena.

– Jag ska kolla på nätet, sa Tore som var en riktig datanörd. Även om vi inte får fram namnen på ägarna kanske vi kan få fram mer om smyckena. Polisen gick antagligen ut på Interpol med bilder av stöldgodset.

– Det här verkar svårforcerat, sa Claus, men vi fortsätter ett tag till. Särskilt med resorna till Kinshasa.

– Ni får en vecka till på er att gräva vidare.

– Kan vi räkna med att bli bjudna på rådjursadel om vi hittar något? frågade Sture. Det var länge sedan jag jagade själv hemma i Jämtland.

– Visst, frysen bångnar av vilt!

Stockholm. Måndag, 21 mars.

Efter helgen samlades kommissarie Claus Winns grupp på Östermalms polisstation i Stockholm för att fördela arbetet att hitta Vendela Verdis mördare.

– Om teorin med 'döda' tvillingar stämmer, måste vi kolla omständigheterna noga, både vad gäller mormoderns ena tvilling, dvs Vendelas moster, och hennes syster Vandela, sa Claus, kan någon av dem eller båda i själva verket vara i livet?

– Vi vet redan att mostern begick självmord vid tio års ålder och med säkerhet att hennes aska spreds i Nämndöfjärden efter godkännande från Länsstyrelsen.

– Hon kanske inte stod ut med tanken att tvingas bli stortjув! sa Akila.

– Du menar att självmordet inte behöver kullkasta vår teori?

Akila nickade.

– Vendelas systems kropp återfanns aldrig efter en drunkningsolycka. Vem tar hand om det spåret?

– Jag seglar mycket i Stockholms skärgård och känner till platsen där olyckan skedde, sa Tore Klint.

– Det var bara Vendelas mammas döda kropp som hittades. Systemns kropp hittades aldrig. Jag följde dom händelserna på nära håll.

– Då fortsätter du med det spåret, avgjorde Claus.

– Och du Akila fortsätter med familjens resor till Kinshasa och vad du kan spåra där om samband med den afrikanska kvinnosekten. Ta gärna kontakt med Berendkoncernens säkerhetschef Thomas Kiel. Han bor i Kinshasa sedan han slutade hos oss.

Claus vände sig sedan till den gamla trotjänaren Sture Karlsson:

– Då blir det du som får fortsätta att kolla upp smash-and-grab-stölderna. Har du några idéer?

– Det skulle kunna vara beställningsjobb.

– Vad menar du?

– Enligt min erfarenhet av tidigare storstöldar är dom ofta proffsigt utförda av specialister, som kostar mycket pengar med någon doldis som står bakom som uppdragsgivare och betalar kalaset.

– Har du fått fram bilder av de speciella dyrbarheterna som stals?

- Ja ingenting har återfunnits, men kom och titta här på tavlan!
- För mina ögon ser det ut som kronjuveler! Finns det beskrivningar också?
- Ja det finns i akterna. Men det är inte vad som stals, utan av vem, som intresserar oss just nu.
- Det kan ha ett sammanhang! utbrast Akila Jin medan hon reste sig upp, diskret drog ner den kortkorta kjolen och gick fram till tavlan. Jag har läst beskrivningarna. Det här fantastiska halsbandet och de här örhängena som stals i Göteborg, hon pekade, hör ihop. De tillverkades på sjuttonhundratalet i Nederländerna åt en förmögen köpman. Vem som äger smyckena nu är sekretessbelagt än så länge.
- Men titta här på den utsökta tiaran som stals i Stockholm halvåret senare och jämför.
- Påfallande lika design, alla med blekblå diamanter, sa Claus, har polisen missat det?
- Smyckena var försäkrade på olika håll och Göteborgsfirman hade just upphört när Stockholmsstölden skedde, sa Akila.
- Dom gick i konkurs, förtydligade Sture. – Klarade antagligen inte att förlora så mycket på en gång och det som stals var säkert underförsäkrat.
- Vid den här typen av storstölder där en tung bil kör in i skyltfönstret brukar man ta allt som ligger i lådor som går fort att krossa, sa Claus, med de här dyrgriparna måste väl ha legat i kassaskåp?
- Det är ytterligare en likhet som polisen har missat, sa Akila. I båda fallen skedde stölderna när smyckena var framtagna och under reparation!
- Hoppsan! Det här måste ni gräva vidare i.
- Claus Winns mobil ringde. Han nickade åt gruppen att de skulle fortsätta och gick in på sitt rum.
- Hej Thomas, har det hänt något?
- Vi har fått info om chipet som hittades i smyckeskrinet på Hugo Berends och Linnea Steins fastighet här i Kinshasa. Polisen i Los Angeles vill inte avslöja hur, men de har lyckats öppna filerna i chipet. Att förstå innehållet är däremot värre. Jag skickar filerna på den säkra kanalen till dig, så du också får kolla.
- Vilket förtroende, skrattade Claus, vi tittar gärna närmare på det hemliga budskapet i chipet.

Stockholm. Onsdag, 23 mars.

Tore Klint gick in till sin chef Claus Winn på Östermalms polisstation i Stockholm. Han hade med sig en bunt papper i en mapp och ett sjökort:

– Du har ju också seglat mycket i Stockholms skärgård. Kolla här. Han pekade ut en plats på sjökortet.

– Det var här som drunkningsolyckan inträffade. På Klevsfjärden nära Eknäsviken.

– Ja där har jag passerat många gånger.

– Det var en solig sen höstdag. Det året var september extremt varm. Vendelas mamma hade bikini när olyckan inträffade men ingen flytväst. Hon hade hög promillehalt i blodet.

Polisens teori var att dottern legat och solat halvsovande på fördäck på motorbåten och sköljts överbord av en svallvåg, när någon fartdäre nästan rammat båten och att mamman hoppat i för att rädda henne. Det var kallt i vattnet och de var ovana att simma. De blev antagligen snabbt nerkylda och orkade inte simma iland. Så sent på hösten är det nästan tomt på båtar på sjön. Ingen såg olyckan. Båten drev sedan i land och en granne larmade Sjöräddningen. Moderns kropp hittades snabbt.

– Men döttrarna då?

Vendela var inte med på motorbåten. Hon var på besök hos en kompis. Systemens kropp hittades aldrig.

Claus Winn började läsa i akten.

– Jag ser här att det var Vendelas mormor som uppgav att flickan var med på båten. Finns det några bevis för att hon verkligen var det?

– Här står ingenting om att det fanns vittnen till händelsen eller att det ens ifrågasattes att flickan inte varit med. Men hon försvann bevisligen i samband med båtoolyckan och blev så småningom dödförklarad.

– Det finns för närvarande många flyktingbarn som hålls gömda i Sverige i dag. Det visar att det inte är omöjligt att hålla sig gömd. Mormodern borde i det här fallet vara den som gömt flickan. Vendela måste ha vetat om att systemen levde och hölls gömd. Att flickorna Vendela och Vandela sedan kunde ge varandra alibi vid stölder är ju själva motivet.

Det tyder också namnen på. Lätt att låtsas som man sagt fel, vid en felsägning av namnet.

– Om det här spåret stämmer! utbrast Tore Klint. Men jag håller med om det där om felsägning, att viska Lena i stället för Sofia kan bli pinsamt i känsliga lägen.

– Vi förutsätter med tvillingspåret ett tag till, sa Claus Winn. Jag hörde av Thomas Klint att tvillingarna Eila och Isa i Rwanda bytte om varandra varannan dag i skolan. Där blev det lyckligtvis stopp på det och båda flickorna går nu i samma klass i skolan sedan den afrikanska sekten avslöjats. Kan Vendela och hennes syster ha gjort likadant?

– Du skulle kunna försöka hitta några skolkamrater till Vendela att intervjua. Du bör också kolla upp mormodern bättre. Men gör det mycket diskret.

– Först ska jag kolla upp vad som hände med båten som förliste. Det var en kompis till mig som tog hand om båten och larmade Sjöräddningen. Han gick säkert ombord på båten och kanske minns någonting.

– Okej, börja med honom.

Stockholms skärgård. Torsdag, 24 mars.

Tore Klint fick snabbt tag i kompisen och gick ut och tog en öl med honom efter jobbet dagen därpå.

– Jag minns olyckan mycket väl. Jag kom hem från jobbet vid femtiden och då låg fjordingen och drev vid stranden. Sjöräddningen var snabbt på plats och draggade och fick upp en kvinnokropp. Hon var mycket vacker och iförd bikini.

– Vad hände sedan?

– Medan dom fortsatte att dragga kom en ambulanshelikopter och förde bort den döda. Efter en stund kom sjöpolisen och förhörde mig och gick sedan in i båten. Där fanns en handväska med ID-handlingar och dom fick fatt i den dödas mor, som också var ägare till fjordingen. Hon uppgav att hennes tioåriga barnbarn Vandela också varit med på båtturen. Nästa dag kom mormodern, också hon mycket vacker, och hämtade båten. Den hade hemmahamn i Småängsviken på Björnösidan, du vet.

– Var du själv inne i båten?

Kompisen skruvade på sig.

Tore Klint beställde in ett par öl till.

– Jag sa till sjöpolisen att jag inte hade varit inne i båten.

– Men?

– Innan jag ringde Sjöräddningen kollade jag i båten. Där fanns damkläder, en flytväst och en handväska, men inga barnkläder. Flickan borde väl också ha varit lättklädd och haft resten av kläderna nere i båten?

– Det tycker man ju. Såg du någon mobil?

– Inte vad jag minns. Den kan ha legat i handväskan.

– Polisen hittade vare sig moderns eller dotterns mobil, sa Tore Klint, men antog att mobilerna ramlat i vattnet i samband med drunkningen. Olyckan tros ha börjat med att flickan spolats överbord av en svallvåg. Modern antogs ha dykt efter henne. Enligt dödsattesten fick modern hjärtstillestånd av dykningen i det kalla vattnet. Hon hade hög promillehalt i blodet och dog direkt.

– Men flickan borde ha klarat att simma iland, sa kompisen, särskilt om hon hade sin flytväst på sig.

– Kan du hålla tyst om jag berättar?

Kompisen nickade och lutade sig framåt.

– Polisen misstänker att flickan inte var med på båten utan hålls gömd sedan dess.

– Det vore riktigt bra! Vi grannar har hela tiden tyckt att det är vidrigt, att tänka på, att det kan ligga en död liten flicka på botten i vår vik. Vi fortsatte själva att dragga.

– Vi gissar att det här var en skenmanöver, som gick snett, sa Tore som blivit lite lösmynt av starkölen.

– Hur tänker du då?

– Modern skulle hoppa överbord och låta båten driva medan hon simmade iland och sedan påstå att dottern drunknat fast hon aldrig varit med på båten.

– Det låter obegripligt. Varför tror polisen det?

Tore Klint var realist, han insåg att han sagt för mycket och att kompisen trots tysthetslöftet genast skulle sprida nyheten så fort han träffade grannarna. Han bytte snabbt ämne.

– Hänger du med på fotbollen i Globen på söndag?

Stockholm. Fredag, 25 mars.

Kommissarie Claus Winns grupp på Östermalms polisstation i Stockholm hade samlats till morgonmöte angående mordet på Vendela Verdi.

– Efter att jag lockat försäkringsbolagen med att polisen nu har återupptagit ärendet med stölden av dyrgriparna med blekblå diamanter, fick jag fram ett och annat, sa Sture Karlsson

– Det låter bra!

– Den gamla damen som ägde tiaran, halsbandet och örhängena hade gått bort. Enligt uppgifter från de två arvingarna hade smyckena legat i bankfack och senast använts fyra år tidigare av arvtanten vid Nobelfesten i Stadshuset. Smyckena behövde ses över. Den ena arvingen som bor i Göteborg och ärvde halssmycket och örhängena lämnade snabbt in dem för reparation. De stals kort därefter och juveleraren gick i konkurs som vi redan känner till. Tiaran lämnades in något senare i Stockholm och stals vid samma typ av smash-and-grab-stöld.

– Vilken Nobelfest var det? frågade Akila.

Sture kollade i akten.

– Om vi utgår från Vendela, så var hon fjorton år då och det var åtta år innan hon gifte sig. Varför undrar du?

– Juvelerna var synliga vid ett enda tillfälle innan arvskiftet och reparationen. Kan Vendelas mormor också ha lyckats skaffa sig en biljett till den Nobelfesten. För en juveltjuv måste det varit ett Eldorado!

– Det går säkert att ta reda på, sa Sture, men vad kan det ha med Vendela Verdi att göra.

– Jag tänker så här. Mormodern råkade se dödsannonsen, erinrade sig dom fantastiska smyckena och fick på något sätt tag i arvskiftet. Sedan bestämde hon sig för att stjäla dom.

– Tänk om Vendela fick smyckena till sitt bröllop med iraniern Asha Verdi, utbrast Tore Klint. Jag försöker få fram tidningsklipp av bruden från iranska tidningar. Visst hade Vendela vackra ögon, blekblå som diamanter.

– Bra. Det var ju ett societetsbröllop, sa Sture. Och hon kan ha haft smyckena på sig. Knappast något som svensk polis skulle ha uppmärksammat!